

Térey János

FAGY

A hófúvás szívében villogó
 Ezüstkorong a régi toronyóra:
 Számlapján két jogarnyi mutató
 Hajszolja egymást, s minden új fogócska
 Csúcspontja, hogyha körre kört robogva
 Éjfélt mutatva egyesülnek ők;
 A vaksors vágyát búvólik valóra,
 Ha percre bontva a megmérhető,
 Ízekre szedik az egyöntetű időt.

A hófúvás szívébe templomot
 Épít az álmodó agy; díszletet fest,
 Kőrácából rak ki rózsablakot.
 A tél lakói elhagyják a termet,
 S a holdhideg padlóra, mint a permet,
 Szítál az észrevétlen téli por...
 A fészket hittel bélelték, de nem lett
 Erős vár: népe megborzong, mikor
 Isten a gömbölyű tojásokon tipor.

A fészek belsejébe ülteti
 Az Úr minden reménytelen szerelmét;
 Viszonzatlan jósága fájt neki,
 Míg udvarolva állított kelepcét
 A kedvenceknek – párnás marka gyengéd,
 De egy pofonja is puhábbra ver,
 Mint száz fortéllyal fertőző betegség. –
 Az egyszeregy idő a csapda, mely
 Minden letelt napot mohó gyomrába nyel.

Levetve vakságának hályogát,
 Olyan tanácstalan mindegyik isten.
 A hófüggöny mögött nem lát csodát:
 Meglelte oltárát, de népeit nem,
 Hatalma fogytán embert kell veszítsen.
 Az új nap sarkvidéki fényt terít
 A síkra. Dér ül a templomkilincsen.
 Isten reménytelen szerelmeit
 Számolja – annyi pont, ahány lelket veszít.